

לאביו, והזוציא אותו אביו מביתו ורנו עליו. יצא אותו בן מביתו. ובמקרים שלך בדור אמת ויהיה צדיק בראשי כדי שישמע אביו המלך ותיה עליו תשיקתו - מה עשה? אמר, הויאל ויאתני מהיכל אבי, עשה מפאן והלאה כל מה שאני רוצה. מה עשה? חלק להתחבר לzonot, והתבלך בכללות וטנפת עמן, ולא היה נמצא אלא עמן בחבור שלהן. כשהגבירה אמרו פוקרת בכל יום על אותו פון וידעת שבנה התחבר עם הזנות וכל חברויה היתה עפהן, מתחילה לבנות את חברו, ולמרג עיל בנה.

יום אחד נכנס אלה המלך וראה אותה בוכה. שואל אותה: על מה אתה בוכה? אמרה: ואני לא אבבה, שהרי בנו מחוץ להיכל המלך? ולא די שאינו יושב בהיכל המלך, אלא שהוא יושב עם הזנות! מה יאמרו כל בני העולם - שבן המלך יושב בבית הזנות! התחילה לבנות זנות, ולהתמן על מלך.

אמר המלך: בשביבך אחיזיר אותו, ואת הערכה שלו. אמרה: הרי וראי. אמר המלך: הואיל וכך הוא, לא צריך למחזרו ביום בגדי, שבועה עבורה לכת בשביבו לבית זנות. ואם לא היה כמו זה שתנתק את עצמוך וחילל בגדי, קייתי אני וכל המלחמות של הולכים בשביבו בכמה כבוד ובכמה חצוצרות לפניו, בכמה כל קרב מימינו ומשמאלו, עד של כל בני העולם יודעוו, וידעו כלם שהוא בן המלך. עכשו פיו שהוא טנף את עצמוו וחילל את בגדי, הוא יחוור בסטר שלא

וmeshmaliah, עד דכל בני עולם יודעוו, יינדען דאייה טגען גרמיה, וחילל יקרוי, איה יחדר בטמירו,

חדרא ח' לגבי אביה, אתה אביה ואלקוי ליה, ולבתך עבר על חוביה. פב מלקדמיין וחב לאביה, ואפקיה אביה מביתיה, וארגיז עלייה, נפק ההוא ברא מביתיה.

ובאחר דיבך בארכ קשות, ויהא זפאה כדקה יאות, בגין דישמע מלכא אביה, ויהא תיאובתיה עלייה. מה עבד. אמר הויאל ונפקנא מהיכלא דאבא, עבד מפאן ולחלאה כל מה דאנא בעי. מה עבד. אזל ואתחבר בזנות, ואתלבך בלבולוaca דטנופא בתדריהו, ולא היה משתחח אלא בהדריהו, בחבורה דלהון. דמטרוניתא אמיה פקידת בכל יומא על ההוא ברא, וידעת דברה בהדי זנות את חבר, וכל חברויה דידייה בהדריה הנות.

שריאת למבי, ולאתמררא על ברה. יומא חד עאל מלכא לגביה, חמא לה דאייה מביבה. שайл לה על מה את בכתה. אמרה ולא אבבה, דהא ברנא לבר מהיכלא דמלכא. ולא די דהוא לא יתיב בהדרי זנות. מה יימרין כל בני עולם, בריה דמלכא איהו דיתיב בגדי זנות. שריאת למבי, ולאתמננא למלא.

אמר מלכא, בגין חדר ליה, ואנט ערבא דיליה. אמרת דא ודאי. אמר מלכא הויאל וכך הוא, לא אצטיך לאחדרא ליה ביממא באתגלייא. דכטופה דילן איהו למבה בגיןיה לבי זנות. ואי לא היי בגוונא דא, דטגען גרמיה הכי וחלל יקרוי. הוינה אנה, וכל חמילין דילי, אזליין בגיןה בכמה יקר, בכמה בוקינס קמיה, בכמה מאני קרבא, מימייניה ומשמאליה, עד דכל בני עולם יודעוו, יינדען דאייה טגען גרמיה, וחילל יקרוי, איה יחדר בטמירו,

יכיריו בו. חזר לפולך, ונמן אותו לאמו.

לויימים סרח במלכים. מה עשה הפלך? הוציא אותו ואת אמו עמו מתוך היכל ואמר: תלוו שניכם, וشنיכם תסבלו את הגלות והמלכות שם. בין שנייכם תסבלו כאחד, אמי אדע שבני ישוב בראשי.

כך ישראל, בני מלך מקדוש הם, הוריד אותם למצרים. ואמ אמר שבאותו זמן לא חטא - תגורה שגור הקורוש ברוך הוא בברית בין הבתרים היתה ראייה להתקיים, והקדושים ברוך הוא השגיח על שני דברים: אחד על אותו דבר שאמар אברהם (בראשית ט) בהא עד כי אירשנה, וזה סבה ועלה. אבל עד שעשו ממצרים לא היו גוי ולא היו ראויים בראשי.

פתח ואמר, (שירת כושננה בין החוחמים בין רעתית בין הבנות. רצה מקדוש ברוך הוא לעשות את ישראל כמו שלמעלה ולהיות כושננה אחת הארץ כמו שלמעלה. והושננה שמעלת ריהם ונכחה מכל שאר הורדים שבולם אינה אלא אותה שעה בין החוחמים. וזה דרך בראשי. וכך שבטים זוגות, שהו שבטים נפש, והכניםם לבין החוחמים, ואינם חוחמים, מיד שהיו הם שם זוגות, העלו ענפים ועלים ושלטו על העולם, ואז פרחה בינויהם השוננה.

בין שרצה הקורוש ברוך הוא להוציא שוננה וללקט אותה מביניהם, אז יבשו החוחמים ונורכו והתכלו ולא נחשבו לקלום. בשעה שהולך ללקט את השוננה הוזיל החוץ בנו בכורו, באוטו זמן תלך הפולך בתוך באה חילות גודלים ושליטים עם

دلא ינדעון ביה. אהדר לגבי מלכא, יהביה לגבי אמיה.

ליומין סרח במלקדמין. מה עבד מלכא. אפיק ליה ולאמיה בחרדיה מגו היכלא, אמר פרוייכו תחכון, ופרוייכו הסבלון גלוותא, ומלךיותה פמן. ביאן דפרוייכו הסבלון בחדא, קדין ידענא דברי יתוב פרקה חייז.

בך ישראל בניי דמלך קדיישא איינן. אתה לוון למצרים. וαι מימא בההוא זמנא לא חבראו, גורה דגער קדשא בריך הוא בין הבתרים הוה אתחיזי למחיי קיים, וקידשא בריך הוא אשכח לתרין מלין, חד בגין ההיא מלאה דאמר אברהם, (בראשית ט) במא אדע כי אירשנה, דא הוא (דף קפ"ט ע"ב) סבה ועילה. אבל עד דנפקו ממצרים, לא הו גוי, ולא אתחיזו בפרק יאות.

פתח ואמר, (שיר השירים כ) כושננה בין החוחמים בין רעתית בין הבנות. בעא קדשא בריך הויא מעבד לוון ליישראל גיגונא דלעילא ולמהוי שוננה חדא בארא, גיגונא עלאה. וושוננה דסלקא ריחא, ואתריר מל שאר וורדין דעלמא, לא הו אל ההיא דסלקא בין החוחמים. ודא ארחה קדקה יאות. ועל דא זרע שביעין זוגין, דהוו שביעין נפש, ואעל לוון בין החוחמים, ואינון חוחמים, מיד דהוו אינון זוגין פמן, סליקו ענפין וטרפין ושליטו על עצמא. וכדין פרחת שוננה בינייהו.

ביאן דבעא קדשא בריך הוא לאפקא שוננה ולקייט לה מבינייהו, קדין יבשו חוחמים, ואזדריקו, ואשתציאו, ולא אתחשבו לבבים. בשעתה דאזיל למלך שוננה דא, לאפקא בריה בוכירה, בההוא זמנא אזל מלכא גו במא חיילין רברבנין ושליטין, עם דגlin